

la humanitat

PORTAVEU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

VOL. III, 3.ª EPOCA, Núm. 31

BARCELONA, 15 JUNY 1980

PREU: 25 Ptes.

EDITORIAL

«L'HORA DE CATALUNYA SENSE QUARTS NI HORES»

No donariem cap importància al reportatge que han dedicat uns periodistes, publicat a «L'Hora de Catalunya», a comentar, amb grans titulars la política del nostre partit, ERC, si aquest periòdic no tingués la representació política que tots coneixem. Si no la tingués ens limitariem a dir que uns periodistes han escrit un reportatge amb poca honestedat.

La veritat és que estem davant d'un escrit redactat amb molta mala intenció, però, malgrat tot, no tenim cap interès en atacar a nungú i només ens volem defensar. No cal dir que ens seria fàcil plantejar un contra reportatge car tots els partits polítics tenen els seus homes conflictius i les seves febleses que amb facilitat es poden exagerar si un te mala fe.

Hem de començar per dir que analitzar la política d'un partit des de l'òrbita i conveniència d'un altre partit, mes o menys contrari, es sempre establir una anàlisi subjectiu que en el millor dels casos ens pot portar a fer-hi exageracions, cometre-hi injustícies i, fins i tot, errors greus. Es el que fa Xavier Castellà contestant les preguntes que els periodistes d'aquest reportatge l'hi han formulat. Son respostes que ens volen definir amb una subjectivitat intencionadament partidista, així, com es lògic, el que diu es converteix en una actitud totalment parcial. Cau en unes parcialitats semblants en el comentari que també hi fa Enric Company sobre nosaltres. Titula el seu comentari «El difícil equilibri». Com si nosaltres fossin els únics que no tenim, quan es públic que en la política catalana actual cap grup polític en te. No hi ha equilibri ideològic o tàctic en cap dels partits polítics que a Catalunya ara representen alguna cosa. Tothom te prou feina a mantenir-se. Almenys nosaltres som encara el partit que a tingut mes coherència malgrat el que puguin dir alguns contraris.

Malgrat tot es podria justificar aquesta subjectivitat d'algun periodista, fins i tot es pot admetre només que escriu una mica apassionat, però hi ha mala fe, quan es fa sortir, com han fet en aquest reportatge, com una autoritat política a un ex militant d'ERC, com es Josep M.ª Reguant. Amb nosaltres hi va estar molt poc temps, només uns mesos; quan va comprovar que tota la política del nostre partit, no passava tot seguit, per les seves mans, no n'era ell immediatament el centre, es va sentir defraudat i ens va deixar i des de llavors s'ha dedicat constantment a mal parlar de nosaltres i a interpretar malament la nostra acció. Presentar-lo, com han fet en aquest reportatge que comentem, com un home que pot conèixer i estar ben informat de les coses internes del nostre partit es simplement tenir ganes de fer parlar al primer que un troba pel carrer. I que Josep M.ª Reguant només parlaria malament del nostre partit si que ho sabien els periodistes que han fet aquest reportatge que comentem.

I això no es jugar net. Nosaltres com a demòcrates que som estem disposats a aguantar i suportar totes les crítiques son mal intencionades, no son justes i han estat escrites amba intenció de desprestigiar-nos.

Alguns punts concrets d'aquest reportatge han estat degudament comentats pel nostre militant, Josep Fornell Armengol, advocat, en una carta que ens ha tramés. La reproduïm a continuació car creiem que amb aquest text

podem superar suficientment aquest accident ben pobre que ha provocat aquest reportatge d'uns periodistes excessivament parcials.

4 de juny de 1980

Senyor Director:

Acabo de llegir el reportatge dedicat a l'Esquerra Republicana de Catalunya, publicat al número 63 de la Revista L'Hora, signat per Enric Company, Jordi Itúrria i Antoni M. Sánchez, lamentant que el seu sactarisme els dugui a deformar la realitat, amb l'únic objectiu de desacreditar el nostre Partit.

Per començar ja es molt simptomàtic el títol de la primera plana «L'Esquerra Republicana, per dins», el qual no concorda amb el contingut real de l'article, doncs aquest es limita a criticar malèvolament l'actuació política d'ERC d'aquests darrers anys, sense parlar per res de la seva organització interna.

Deixant de banda els comentaris pejoratius fets pels entrevistadors i la sospitosa selecció de dos ex militants completament desconeguts i sense cap representativitat, crida l'atenció la interpretació tendenciosa que Enric Company fa de la línia política de l'Esquerra, a base de faltar a la veritat amb inexactitud històriques, omissions voluntàries, tergiversacions i tota mena de procediments dirigits a manipular l'opinió pública, seguint la més pura tradició dels sistemes totalitaris.

Inexactituds històriques: el fruit de la integració d'ERC a l'Entesa dels Catalans no fou l'elecció del diputat Heribert Barrera sinó del senador Rossend Audet. El diputat Joaquim Arana va sortir pel Pacte Democràtic i, com es obvi, no pertanyia llavors a l'Esquerra. L'oposició d'ERC a la política de consens feta a Madrid per tots els partits parlamentaris, no té

res a veure amb el govern català d'unitat presidit per Tarradellas, en el que participà el nostre partit. En les eleccions municipals l'ERC no «va anar de la mà dels socialistes», doncs com es ben sabut formà la candidatura en coalició amb el Front Nacional. L'aprovació de l'Estatut fou anterior a les eleccions municipals. L'Esquerra no ha fet President de la Generalitat a Jordi Pujol sinó els catalans que l'han votat majoritàriament i el partit d'en Reventós que no ha volgut entrar en el govern, a pesar de que l'ERC donaba suport a aquesta solució.

Omissions: Al Parlament de Catalunya d'abans de la guerra civil l'Esquerra tenia majoria absoluta i, per tant, podia governar sola, lo que, ara, no ha aconseguit cap partit. A pesar d'aquella posició hegemònica, ERC formà govern amb les altres forces minoritàries republicanes i progressistes (Socialistes, Acció Catalana, etc.). Durant aquest període el PSUC no existia i el Partit Comunista no tenia cap força a Catalunya. En les eleccions legislatives de 1977 l'ERC no es pogué presentar amb la seva pròpia identitat al no ésser legalitzat per Madrid, amb la complaença sospitosa de les principals forces polítiques catalanes que no varen aixecar ni un dit per denunciar tal arbitrariedad, aprofitant-se electoralment d'aquella marginació intencionada.

Tergiversacions: Presentar l'ex President de la Generalitat provisional Sr. Tarradellas com persona influent dins de l'ERC es una falsedat, doncs tothom sap que no pertany al partit. Vulguer relacionar el «protagonisme absolutament principal» del president amb la participació d'ERC a les eleccions de l'u de març de 1979, es insidiós. Per altra part, Heribert Barrera no ha sigut elegit, «de propina», president de la mesa provisional del Parlament, com a premi per haver donat els seus vots a Pujol, com insinúa maliciosament Enric Company, sinó per tenir el suport de tots els partits representats, a excepció dels comunistes del PSUC, i aquesta desinganció es per mèrits propis d'honestetat política, vàlua intel·lectual i insubornable defensa dels drets nacionals de Catalunya. El comentarista té la gosadia d'acusar de política oportunista a un partit que, com l'ERC, durant el postfranquisme ha anat sempre contracorrent (no và ésser legalitzat al mateix temps que els altres, ha atacat en tot moment la política del consens i el pacte de la Moncloa, no va votar la Constitució, proposà la retirada de tots els parlamentaris catalans si es retallava l'Estatut de Sau, demana la reforma de l'Estatut, ha sigut l'únic partit català que proclamà a Madrid el dret d'autodeterminació, etc., etc.). La coherència ideològica d'ERC es inqüestionable.

Els autors del reportatge que comentem encara no han digerit la derrota en les darreres eleccions ni el fet de que prop de 120.000 vots socialistes catalans han passat a ERC, sens dubte perquè els mereixia més crèdit. Els fets s'encarregaran de demostrar que aquests electors no s'han equivocat i que el nostre Partit seguirà la seva pròpia línia ideològica de nacionalisme, republicanisme, federalisme i socialisme, proclamats en la Declaració Doctrinal aprovada en el darrer Congrés Extraordinari celebrat l'any passat.

Amb les més afectuoses salutacions,

José Fornell